

[Arne Bjerregaard]

Jeg kan da være enig med VS i, at vi har foretaget ændringer på dette område mangfoldige gange, men det mener jeg sådan set også kan være nødvendigt, simpelt hen fordi vi nødvendigvis også ad den vej må styre den boligpolitiske udvikling. Det er et middel, man kan tage i anvendelse. Om man så altid bruger det tids nok og foretager ændringerne tids nok, er et andet spørgsmål.

Men i modsætning til VS kan jeg sige til boligministeren, at dette er et af de forslag, jeg er mest enig i. Der er kun ét punkt, som jeg måske kan stille mig lidt tvivlende over for, og det er løbetidsforkortelsen – det håber jeg kan diskuteres – men alt det andet synes jeg er rigtigt og rimeligt.

Jeg vil her gerne gøre den bemærkning til socialdemokratiet – som både boligministeren og jeg tidligere har samarbejdet med, og som har været særdeles ivrig på dette område mangfoldige gange både den ene og den anden vej, herunder også givet udtryk for, at der er for lidt hånd i hanke med realkreditinstitutterne – at det må undre mig, når de nu siger nej til dette her med den bemyndigelse, det giver boligministeren, for det må da efter nordjysk sprogbrug lige være mams for socialdemokratiet. Det kan kun være kuløren, der er forkert, ikke indholdet. Det er ikke, fordi vi er glade for at give ministrene i det hele taget for mange bemyndigelser, men det kan være nødvendigt på visse områder, og denne adgang, der tænkes anvendt til indtil videre at indføre et loft for realkreditinstitutternes værdiansættelse af den enkeltes ejendom i forbindelse med ydelse af ejerskiftelån og tillægslån, må da lige være noget for socialdemokratiet. Hvorfor er socialdemokratiet så imod? Det minder mig om den debat, vi havde om energiafgifterne – dem plejer de også at være vilde med. Det meste af pakken skulle socialdemokratiet ud fra en indholdsmæssig betragtning være fuldstændig enig i, og derfor forstår jeg ikke deres store modvilje imod den.

Pia Kjærsgaard (FP):

Den sidste betragtning kan jeg også umiddelbart være enig i – og det var ikke ment som en ros.

Boligministerens forslag er jo en del af regeringens genopretningspolitik, hedder det sig. Det er derfor ejendommeligt, at ministe-

ren skal til at sætte tingene i bero eller i det mindste skærpe kravene. I dette her tilfælde er det en begrænsning af långivningen til visse ejendomme, det drejer sig om.

Der er jo sket det katastrofale for denne justeringsregering, at befolkningen har taget lån i deres ejendomme for at genoprette deres småforfaldne huse og lejligheder, men da regeringen mener, det er den, der skal foretage genopretningen, griber man straks ind. Venligt nok omfatter mindstegrænsen for låneprovenuet ikke låntagere med social pension eller invaliditetsydelse. Til gengæld skal ministeren nu til på eget initiativ at udstede regler for låneudmåling og -vurdering; så kan man jo gætte, hvor lavt dette låneloft vil blive, men måske kan ministeren oplyse, hvilke tanker der ligger bag her.

Der sker også ændring i lånetiden for lån til om- og tilbygning, nemlig en forringelse for parcel- og rækkehusejeren og ejerlejlighedsejeren, et afskrækkende eksempel fra et af regeringspartierne, nemlig CD, der så ofte har brystet sig af at være parcelhusejernes parti, og så er det endda ministerens område. Værsgo og spis.

Fremskridtspartiet er ikke tilhænger af dette indgreb over for parcelhusenes genopretning og kan derfor heller ikke støtte forslaget.

Boligministeren (Bollmann):

Jeg vil gerne sige tak til ordførerne om ikke for andet så i hvert tilfælde for, at man gerne vil se på lovforslaget i udvalget. Jeg er helt klar over, at vi får et spændende udvalgsarbejde de næste par dage. Lovforslaget er en del af de samlede justeringsforslag, regeringen har fremsat, og indeholder mange forskellige detaljer. Jeg skal kun sige, at naturligtvis kan vi diskutere forskellige af disse detaljer.

Der er rejst meget få spørgsmål, men jeg vil gerne sige til hr. Bakholt, at det er rigtigt, at der ikke er lavet særregler for energibesparelser i lovforslaget.

Der er sagt meget om det grå pengemarked. Dertil vil jeg sige, at der for det første måske ikke er så stort et gråt pengemarked, som mange påstår. Jeg tror, at en meget stor del af udlånsvirksomheden er blevet mere gennemskuelig i de senere år, uanset hvem det er, der låner ud.